

După trecere de mai multu timpu, fiul unui rege puternicu ceru mâna frumoasei Elene. Banul ăi acordă mâna și se hotări nunta. În Catedrala din Craiova o mulțime se grămădeă la treptele altarului unde aveă să se săvirșească cununia. Mitropolitul cu clerul seu imbrăcatu in vestminte aurite stă gata să înceapă celebrarea cununiei. Clopotele anunțare începerea ceremoniei sante și cortegiul regescu se apropiă acum. Altarul impodobitu de flori și de făclii eră încunjuratu de mulțimea cavalerilor nobili care încunjurau părechea domnească; ceremonia începù și când Metropolitul se inaintă spre a schimbă inelele mirilor, se auđi deodată o voce surdă, strigându: „Adu-ți aminte de Banațeanu!“ Unu tumultu grozavu urmă acestui vuetu. Luminele se stinserē și catedrala tremurā din temelia sa, atunci unu mormentu se deschise, unu calu ce părăa a nu se ține de această lume eși afară! acesta eră Șoimul. La această aparițiune mulțimea inspăimântată se aruncă afară, fiul regelui și insuși Banul cuprinși de frică apucarē fuga. Elena stă ănsē impetrită inaintea altarului, ochii sei erau țintiți asupra calului care se apropiă de dēnsa, și ingenunchiāndu aratā să incalece pe elu. Elena apucă frēul, sărì pe elu și calul mândru de a purtā o sarcinā așa de scumpă inimei stăpānului seu, sburā iute ca săgeata din biserică, cutrierā toată politia și apoi își luā drumul prin cāmpie.

Unde s'au dusu cine știe?! . . .

Spaima se alinā cū incetul in poporu, ănsē Banul in zadar căutā liniscea cugetului seu. Purureă părăa că aude tropotul unui calu; necontentitu intrebā de fie care despre unu străinu ce trebueă să sosească, dar nime nu

scieă să-i respundă. Astfeliu trăi multu timpu in mustrări; apoi abdică scaunul Băniei in favoarea unei rude apropiate.

Nimie nu scieă ce s'a făcutu necunoscutul Banațean, Elena și Șoimul. Ei au dispărutu și unu vĕlu nestrăbătutu, țineă ascunsă existența lor.

Legenda ănce, că după trecerea din viață a Banului și inmormântarea sa in Catedrală, pururea se auđeă eșindu din mormentu o voce infiorătoare care strigă: „Astfeliu pedepsesce D-đeu sântul pe celu ce nuși ține cuvântul.“

Dimitrie Morțun.

POESII.

MAGNITUDO PARVI.

Trecuse noaptea vesel in jocuri și cântare
In đori de đioă oaspeții, voios se despărțeau
Pe fruntea dragei mele pusei o sărutare
Ș'incet plecăi și eu.

Deșertu eră orașul in somnu adăncitu ăncă
Și pasul meu pe petre departe resună
A clopotului voace, in liniscea adăncă
Pe credincioși chiamă.

Dar nimene in lume la ruga dimineței
Se plece capul nime pe lume nu veneă
Străinu, de mulți ani ăncă in mijlocul cetăței,
In vanu bronzul gemeă.

Și singuru eram marturu de jalnica tradare,
Eu trecătorul scepticu cu sufletu neinvinsu,
Ș'atunci o nențeleasă ș'adăncă intristare
Deodată m'a cuprinsu.

Eră intunecoasă biserica vecinā
Și greu pe temelie stă turnul aședatu
Cu capul plecatu ănsē sub bolta bizantinā
Tăcutu eu am intratu,

Făclii de ceară doué, clipindu în depărtare
 In mijlocul tenebrelor lugubru lumineau
 Bătrânul preotu, dascalul, plecați pe-o carte mare
 O rugă murmurau.

În imaginile sfinte de trupuri inegrite
 De arta cea barbară totuși mărturisesc,
 Departe de natură în linii convenite
 Ele se'nțepenescu.

Luminesc incerte în noaptea întunecoasă
 Reliefuri aurite pe-alocuri ridicau
 Dar toate erau triste în formă monstruoasă:
 De tremuru mă umpleau.

Peste-unu mormentu peciorul deodată eată trece
 De la mormentu spre ceruri, am vrutu a mă uită
 Simții pe-a mele spete a bolții mantă rece
 Cu greu că m'apasă.

Cuprinsu de-unu mirosu straniu de colbu și pu-
 trejunę

Unu aeru de cavernă, unu ce nedefinitu
 Uitasem lumea vje, uitasem că sunt june—
 Eșii înădușitu.

Sub streșina bisericeii o biată rânduică
 Făcuse cuibul tainicu, cu arte rotunđitu
 Și puii scoteau capul pe borta mițitică
 C'unu dulceș ciripitu.

Și muma sbură vesel în ceruri variate,
 Măncarea dimineței ea urmăreă ușor
 Și totu eră lumină! Și totul vistate!
 Și totu eră amoru!

Cântarea păsăruiciei e ruga cea divină!
 Religiiunii, popoare potu a se nimici;
 Lipsescă chiar credința sub bolta bizantină—
 Altarul este-aci!

Aci în cuibul veselu se scerge-ori ce eroare!
 A oamenilor visuri în timpu se risipescu,
 Dar „glorie natură!“ la resăritu de soare
 Toți puii ciripescu!

Vasilie Pogor.

BELSAȚAR.

(Traducere din H. Heine).

Acuma mieđul nopței se află'n apropiere,
 Și'n Babilon domnesce o tainică tăcere.

Sus numai în palatul regescu tot strălucisce,
 Ș'a regelui cohortă petrece și vuesce.

Acolo sus în curte, în sala triumfală,
 Belsațar stă la masă, la masa cea regală.

În jurul lui stau sclavii în șiruri strălucite,
 Și beu unu vinu ca focul din cupe aurite.

Resunu pahare, cupe și sclavi 'ncepu să sbiere,
 Ș'acestu selbaticu sgomotu 'i al regelui plăcere.

Al regelui obrazuri s'aprinde ca unș jaraticu
 Și vinul totu măresce al seu curagiu selbaticu.

Curagiul ilu orbesce, ș'atuncea elu cutează,
 Și blastemă pe Deul și toate defăimează.

Și plin de sumeție insult'acele sfinte
 Ear sclavii cu-a lor urlătu aprobu a lui cuvinte.

Și mândrul rege strigă, pe servitoru întreabă,
 Se duce servitorul și vine-apoi în grabă,

Ș'aduce lucruri sfinte în auru greu lucrate,
 Obiecte ce din templul Iehovei sunt furate.

Din cele sfinte lucruri, apucă mândrul rege,
 O cupă și o umple cu mâne sacrilege;

Și be întreaga cupă, degrab'o deșertează
 Cu gura spumegândă, clu astfel defăimează:

„Iehova îți juru ție o ură nenpacată!
 În Babilon sunt rege și lumea'i subjugată!“

Abie vorba fatală prin sală resunase,
 C'al regelui crudu sufletu grozav s'inspăimântase

Și sgomotul și risul de-odată totu mușesce,
 Ș'a morții grea tăcere în sală predomnesce.

Și eată, eată colo, se vede de odată,
 Că ese din părete, ș'o mână se arată,

Și scrie, scrie, scrie cu literă de pară
 Pe naltul albu părăte și scrie și dispere—

Ear regele de spaimă crud ochii ațintesce
 E galbenu ca și moartea și groaza-lu împietresce.